

Juridisch bulletin

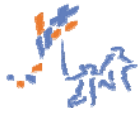

Rechtspraak 2004

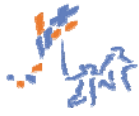

Inhoud

1. Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen	5
2. Arbitragehof.....	6
2.1 Arrest van het Arbitragehof van 4 februari 2004 nr. 24/2004, rolnummer 2584 (Rangbepaling en groepering)	6
2.2 Arrest van het Arbitragehof van 24 maart 2004 nr. 55/2004, rolnummer 2772 (Verlies van de verhoogde wezenbijslag ingeval van een nieuw huwelijk of vorming van een feitelijk gezin)	8
2.3 Arrest van het Arbitragehof van 2 juni 2004, nr. 100/2004 – rol nr. 2808 (Samenloop van rechthebbenden afhankelijk van verschillende regelingen. Recht in de regeling van de werknemers of in de regeling van de zelfstandigen. Minderjarig kind onder gezamenlijk ouderlijk gezag van feitelijk gescheiden ouders, wonend bij zijn zelfstandige ouder).....	10
2.4 Arrest van het Arbitragehof van 16 juni 2004, A.R. nr. 104/2004, nr. 2714 (Fonds voor collectieve uitrustingen en diensten (FCUD) – Bevoegdheidsconflict – Beroep tot vernietiging).....	12
2.5 Arrest van het Arbitragehof van 21 december 2004, A.R. nr. 207/2004, nr. 2809 (gewaARBorgde gezinsbijslag)	14
3. Hof van Cassatie	16
4. Arbeidshoven	17
4.1 Arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 1 april 2004, K.3 v. B.B. en M.B., <i>onuitgeg.</i> , A.R. nr. 2010179 (Weigering van uitbetaling van verhoogde kinderbijslag conform artikel 47 KBW is een beslissing in de zin van artikel 2, 8° HSV – Toepassing van artikel 20 HSV)	17
4.2 Arrest van het Arbeidshof te Luik van 22 april 2004, K.1 v. B.C. en P.K., <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 21.140/02 (Aanwijzing van de vader als bijslagtrekkende - Geen terugwerkende kracht van het vonnis).....	19
4.3 Arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 28 april 2004, K.35 v. M.O., <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 2030272 (Verhoogde kinderbijslag voor gehandicapte kinderen – Aanvangsdatum ongeschiktheid)	20
4.4 Arrest van het Arbeidshof te Bergen van 30 april 2004, C. R-M. v. K.39, <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 18378 (Nieuw artikel 120bis – Toepassing in de tijd).....	21
4.5 Arrest van het Arbeidshof te Gent van 13 mei 2004, K.39 v. P.M., <i>onuitgeg.</i> , A.R. nr. 2004/008 (Het nieuwe artikel 120 KBW – Toepassing van de nieuwe verjaringstermijn in de tijd)	22
4.6 Arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 9 juni 2004, P.D. v. K.43, <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 2030656 (Co-ouderschap – Intern conflict tussen vader en moeder – Onbevoegdheid arbeidsrechtbank).....	23
4.7 Arrest van het Arbeidshof van Antwerpen van 9 juni 2004, D.M. en B.G. v. K.43, <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 2030103 en A.R. nr. 2040127 (Onverschuldigde betaling – Fout van de administratie – Terugvordering – Legaliteitsbeginsel versus vertrouwensbeginsel)	24

4.8	Arrest van het Arbeidshof te Brussel van 27 augustus 2004, K.39 v. D.B., <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 41538 (Terugvordering van ten onrechte betaalde kinderbijslag – Fout van het kinderbijslagfonds – Toepassing van de artikelen 1235 en 1376 tot 1381 van het Burgerlijk Wetboek)	25
4.9	Arrest van het Arbeidshof te Luik van 21 september 2004, K.9 v. H.Y. en K.A., <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 32.122/2004 (Kind dat lessen volgt in het buitenland – Ministeriële afwijking – Discretionaire macht van de minister)	27
4.10	Arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 6 oktober 2004, K.32 v. G.T. en B.D.B., <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 2030773 (Artikel 120 KBW – Toepassing van de nieuwe vijfjarige verjaringstermijn in de tijd – Geen terugwerkende kracht voor oktober 1999 - Hoger beroep tegen tussenvonnissen werd voorbarig ingesteld)	28
4.11	Arrest van het Arbeidshof te Luik van 19 oktober 2004, K.99 v. C.C., <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 32.440/2004 (Begrip “deel uitmaken van het gezin” – Kind gedomicilieerd bij zijn oom en tante en lessen volgend in het buitenland).....	29
4.12	Arrest van het Arbeidshof te Bergen van 20 oktober 2004, K.10 v. C.G. en M.M., <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 18.259 (Terugvordering van ten onrechte betaalde kinderbijslag – Fout van het kinderbijslagfonds – Verantwoordelijkheid van het fonds – Schadevergoeding en intresten gelijkwaardig aan het bedrag van de ten onrechte betaalde kinderbijslag)	30
4.13	Arrest van het Arbeidshof te Brussel van 9 december 2004, K.99 v. D.M. en E.M., <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 45.154 (Artikel 120 KBW – Toepassing van de nieuwe vijfjarige verjaringstermijn in de tijd – Aanvragen ingediend voor januari 2003 vallen onder toepassing van de oude driejarige verjaringstermijn)	31
4.14	Arrest van het Arbeidshof te Gent van 17 december 2004, K.43 v. D.D.E. en B.P., <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 148/03 (Terugvordering van onverschuldigde kinderbijslag valt niet onder de toepassing van artikel 222 B.W. – Bijgevolg geldt er geen hoofdelijkheid tussen de echtgenoten – Wel schuld in solidum – Gevolgen voor de verjaring)	32
5.	Arbeidsrechtbanken.....	34
5.1	Vonnissen van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 24 februari 2004, E.B.A. v. K. 13, <i>onuitg.</i> , R.G. nr. 46.025/02 (Activiteit uitgeoefend gedurende minder dan tachtig uur in de loop van een kalendermaand – Begrip uur).....	34
5.2	Vonnissen van de Arbeidsrechtbank van Namen van 4 maart 2004, B.D. v. K. 41, <i>onuitg.</i> , R.G. nr. 119.049 (kind opgevoed in het buitenland – ministeriële afwijking).....	35
5.3	Vonnissen van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 28 mei 2004, T.M. v. K.19, <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 358.787 (Artikel 120 KBW – Toepassing van de nieuwe vijfjarige verjaringstermijn in de tijd)	36
5.4	Vonnissen van de Arbeidsrechtbank te Kortrijk van 23 juni 2004, V.A. v. K.32, <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 62549-62381 (Exclusief ouderlijk gezag – Werkelijke toestand in aanmerking nemen).....	37
5.5	Vonnissen van de Arbeidsrechtbank te Mechelen van 24 juni 2004, J.L. en G.S. v. K.19 en K.14, <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 74474 (Artikel 120 KBW – Toepassing van de nieuwe vijfjarige verjaringstermijn in de tijd) ..	38
5.6	Vonnissen van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 28 juni 2004, P.D. v. K.99, <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 5121/03 en 69019/04 (Artikel 22, § 2 HSV – Afzien van de terugvordering in behartigenswaardige gevallen) .	39
5.7	Vonnissen van de Arbeidsrechtbank te Bergen, sectie Bergen, van 7 september 2004, P.G. v. K.32, <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 7.377/02/M (Betaling van de kinderbijslag aan het rechtgevend kind zelf – Voorwaarden – Hoofdverblijfplaats verschillend van de moeder of de persoon die het kind vroeger opvoedde – Begrippen)	40

5.8	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Bergen van 9 september 2004, K.70 v. L.A. en B.N., <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 6.967bis/03/LL (Onverschuldigde kinderbijslag – Veroordeling <i>in solidum</i> van de echtelieden).....	41
5.9	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Bergen van 22 september 2004, K.39 v. P. M.-J., <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 98.679/9 (Onverschuldigde kinderbijslag – Toepassing van artikel 17 van het Handvest van de sociaal verzekerde – Fout van het fonds – Beslissingen tot terugvordering na de inwerkingtreding van het Handvest – Geen terugvordering van het onverschuldigde bedrag)	42
5.10	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Brussel van 22 november 2004, A.-M. W.-Q. v. K.19, <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 50962/03 en 62211/03 (Domiciliewijziging van het kind – Uitbetaling aan het kind zelf – Artikel 11 Handvest van de Sociaal Verzekerde).....	43
5.11	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 3 december 2004, K. 19 v. D.S.A., <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 359.237 (Het louter niet terugsturen van de formulieren P7 kan geen aanleiding zijn om terug te vorderen) 45	
6.	Andere	46

1. Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen

/

2. Arbitragehof

2.1 Arrest van het Arbitragehof van 4 februari 2004 nr. 24/2004, rolnummer 2584 (Rangbepaling en groepering)

Artikel 40, 1° en 42, § 1, tweede en derde lid, 1° KBW

Met betrekking tot de rangbepaling en de groepering (artikelen 40, 1° en 42, § 1, tweede en derde lid, 1° KBW) stelde de Arbeidsrechtbank te Verviers op 9 december 2002 de volgende prejudiciële vraag:

“1. Schendt artikel 40, 1°, van de wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders de artikelen 10 en 11 van de Grondwet door drie verschillende rangen in het leven te roepen voor kinderen van eenzelfde gezin en door aan elke rang een verschillend maandelijks bedrag aan kinderbijslag toe te kennen ?

2. Schendt artikel 42, § 1, tweede lid en derde lid, 1°, van de wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders de artikelen 10 en 11 van de Grondwet door de kinderen van eenzelfde gezin op te splitsen of te hergroeperen met als criterium de enkele administratieve aanvraag om als bijslagtrekkende te worden aangewezen (ook al werden noch de materiële huisvesting, noch de inschrijving in het bevolkingsregister gewijzigd) ?”

Het huidig wettelijk kader is het volgende.

Artikel 40 KBW bepaalt:

“De kinderbijslagfondsen, alsook de in artikel 18 bedoelde overheden en openbare instellingen, verlenen ten behoeve van de rechtgevendende kinderen een maandelijks bijslag van:

1° 68, 42 EUR voor het eerste kind;

2° 126,60 EUR voor het tweede kind;

3° 189,02 EUR voor het derde kind en voor elk volgend kind.”

Artikel 42, § 1 KBW bepaalt:

“Voor de bepaling van de rang, bedoeld bij de artikelen 40, 42bis, 44, 44bis en 50ter wordt rekening gehouden met de volgorde van geboorte van kinderen, die rechtgevend zijn krachtens deze wetten, het koninklijk besluit van 8 april 1976 houdende regeling van de gezinsbijslag ten voordele van de zelfstandigen, het koninklijk besluit van 26 maart 1965 betreffende de kinderbijslag voor bepaalde categorieën van het door de Staat bezoldigd personeel, de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag en de internationale overeenkomsten van de sociale zekerheid van kracht in België.

De kinderbijslag die betaald wordt aan een enkele bijslagtrekkende wordt verleend rekening houdend met het aantal rechtgevendende kinderen.

Indien er verschillende bijslagtrekkenden zijn wordt voor de rangbepaling bedoeld in het eerste lid rekening gehouden met het geheel van de rechtgevende kinderen onder de volgende voorwaarden:

1° de bijslagtrekkenden moeten dezelfde hoofdverblijfplaats hebben in de zin van artikel 3, eerste lid, 5°, van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen, behalve wanneer uit andere daartoe overlegde officiële documenten blijkt dat de bijslagtrekkenden wel degelijk samenwonen, ook al stemt dat niet of niet meer overeen met de informatie verkregen van het Rijksregister;

(...).”

Het Arbitragehof is van oordeel dat het criterium van onderscheid dat ertoe leidt de rechtgevende kinderen van elkaar te onderscheiden wat betreft het bepalen van de rang die zij binnen het gezin innemen, zodat een jonger kind, wanneer het het gezin verlaat om vanaf dat ogenblik als enig kind deel uit te maken van een ander gezin, vanaf dan als chronologisch eerste kind binnen dat gezin zal beschouwd worden, pertinent is. Het criterium voor het bepalen van de groepering van de kinderen, zijnde de verblijfplaats van de bijslagtrekkende, is volgens het hof eveneens pertinent omdat het de bijslagtrekkende is die het kind opvoedt en bijgevolg de kosten daarvoor draagt.

Het Arbitragehof heeft in het onderhavige arrest de gestelde prejudiciële vragen ontkennend beantwoord en heeft met andere woorden geen schending vastgesteld van het gelijkheidsbeginsel.

2.2 Arrest van het Arbitragehof van 24 maart 2004 nr. 55/2004, rolnummer 2772 (Verlies van de verhoogde wezenbijslag ingeval van een nieuw huwelijk of vorming van een feitelijk gezin)

Artikel 56bis, § 2 KBW

Met betrekking tot het verlies van de verhoogde wezenbijslag ingeval van een nieuw huwelijk (artikel 56bis, § 2 KBW) stelde de Arbeidsrechtbank te Brussel op 11 juli 2003 de volgende prejudiciële vraag:

“Schendt artikel 56bis van de wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders, gecoördineerd bij het koninklijk besluit van 19 december 1939, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk gelezen of in samenhang met artikel 191 van de Grondwet (op het ogenblik van het tweede huwelijk en de effectieve nieuwe gezinsstructuur waren slechts twee van de vier rechthebbende kinderen van Belgische nationaliteit terwijl de andere twee kinderen en de overlevende ouder van Marokkaanse nationaliteit waren), doordat het categorieën van weeskinderen die zich in een vergelijkbare situatie bevinden verschillend behandelt:

- enerzijds, het weeskind dat recht heeft op kinderbijslag tegen het verhoogde tarief doordat zijn overlevende ouder geen feitelijk gezin heeft noch gehuwd is of gehuwd maar gescheiden van tafel en bed of feitelijk gescheiden op grond van een gerechtelijke beslissing,

- anderzijds, het weeskind dat alleen recht heeft op kinderbijslag tegen het gewone tarief doordat zijn overlevende ouder gehuwd is maar zich in de onmogelijkheid bevindt een gezin te vormen met zijn echtgenoot om redenen die onafhankelijk zijn van de wil van het paar (in casu een wachttijd van bijna 15 maanden om een gezinshereniging te voltrekken),

- aangezien beide categorieën van weeskinderen een nieuwe partner aan de zijde van de overlevende ouder moeten missen ?”

Het huidig wettelijk kader is het volgende. Artikel 56, § 1 KBW bepaalt dat bij overlijden van één van de ouders, onder bepaalde voorwaarden, kinderbijslag tegen de bedragen bepaald in artikel 50bis KBW (verhoogd bedrag voor wezen) wordt verleend.

Artikel 56bis, § 2 KBW bepaalt verder:

“De in § 1 bedoelde kinderbijslag wordt evenwel verleend tegen de schaal bepaald in artikel 40 (basiskinderbijslag) als de overlevende vader of moeder een huwelijk aangaat of een feitelijk gezin vormt met een persoon die geen bloed- of aanverwant is tot en met de derde graad.

Het samenwonen van de overlevende ouder met een persoon die geen bloed- of aanverwant is tot en met de derde graad doet vermoeden tot het bewijs van het tegendeel dat er sprake is van een feitelijk gezin.

Het voordeel van de paragraaf 1 mag opnieuw worden ingeroepen, wanneer de in het eerste lid bedoelde oorzaken van uitsluiting opgehouden hebben te bestaan of wanneer het huwelijk van de overlevende ouder die geen huishouden vormt, gevolgd is door een scheiding van tafel en bed of door een feitelijke scheiding, bekrachtigd door een gerechtelijke beschikking die het echtpaar een afzonderlijke verblijfplaats aanduidt.

Deze paragraaf is niet van toepassing indien de wees door zijn overlevende ouder verlaten is.”

Het recht op verhoogde wezenbijslag gaat dus verloren wanneer de overlevende ouder opnieuw huwt of een feitelijk gezin vormt met een persoon die geen bloed- of aanverwant is tot en met de derde graad. Het ontstaat opnieuw:

- vanaf de gerechtelijke beschikking die het echtpaar een afzonderlijke verblijfplaats aanduidt, ingeval van ontbinding van het huwelijk;
- onmiddellijk, ingeval van stopzetting van het feitelijk gezin.

In het onderhavige geval was de vraag of artikel 56bis, § 2 KBW in strijd is met de gelijkheidsbeginselen (artikelen 10 en 11 van de Grondwet), aangezien het recht op verhoogde wezenbijslag opnieuw wordt toegekend vanaf de gerechtelijke beschikking die het echtpaar een afzonderlijke verblijfplaats aanduidt, ingeval van ontbinding van het huwelijk wanneer de overlevende ouder hertrouwd was, terwijl het recht verloren gaat, wanneer de overlevende ouder opnieuw een huwelijk aangaat, ook al kan hij die verplichting tot samenwonen om ‘redenen die onafhankelijk zijn van de wil van het paar’ niet nakomen. De ‘redenen die onafhankelijk zijn van de wil van het paar’ hebben in deze zaak te maken met het feit dat de echtgenoten de verplichting tot samenwonen niet hebben kunnen nakomen gedurende de wachttijd voor de toekenning van het visum dat noodzakelijk is om een gezinshereniging te voltrekken.

Het Arbitragehof heeft in het in rand vermelde arrest de gestelde vraag ontkennend beantwoord en geoordeeld dat deze ongelijke behandeling redelijk verantwoord is.

- 2.3 Arrest van het Arbitragehof van 2 juni 2004, nr. 100/2004 – rol nr. 2808 (Samenloop van rechthebbenden afhankelijk van verschillende regelingen. Recht in de regeling van de werknemers of in de regeling van de zelfstandigen. Minderjarig kind onder gezamenlijk ouderlijk gezag van feitelijk gescheiden ouders, wonend bij zijn zelfstandige ouder)

Artikel 60, § 3, 3°, a) en 60, § 3, 2de lid, KBW –. Geen verschil in behandeling met het meerderjarig kind in dezelfde situatie

Bij vonnis van 22 oktober 2003 heeft de Arbeidsrechtbank te Luik de volgende prejudiciële vraag gesteld:

“Schendt artikel 60, § 3, 3°, a), en in fine (wet van 22 februari 1998, artikel 31, 2°) van de samengeordende wetten van 19 december 1939 betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre het de kinderen van feitelijk gescheiden paren waarvan één ouder een loontrekkende activiteit en de andere een zelfstandige activiteit uitoefent verschillend behandelt, doordat het de leeftijd in aanmerking neemt als doorslaggevend criterium, waarop de verschillende situatie is gebaseerd?”

Artikel 60, § 3, eerste lid, 3°, van de samengeordende wetten bepaalt:

“behalve indien, met inachtneming van het bepaalde onder 1°, een recht bestaat op wezenbijslag bij toepassing van de artikelen 56bis of 56quinquies en onverminderd 2°, sluit het recht op kinderbijslag krachtens de bepalingen van voormeld koninklijk besluit van 8 april 1976 [houdende regeling van de gezinsbijslag ten voordele van de zelfstandigen] ieder ander recht krachtens deze wetten uit:

*a) indien het kind deel uitmaakt van een gezin dat uitsluitend samengesteld is uit één of meer rechthebbende zelfstandigen;
[...].”*

Artikel 60, § 3, laatste lid, van de samengeordende wetten, ingevoerd bij de wet van 22 februari 1988 houdende sociale bepalingen, stelt:

“Wanneer de twee ouders, die niet samenwonen, het ouderlijk gezag gezamenlijk uitoefenen in de zin van artikel 374 van het Burgerlijk Wetboek, over een kind dat deel uitmaakt van het gezin van één van hen, wordt dit kind geacht deel uit te maken van een gezin dat minstens samengesteld is uit zijn beide ouders, voor de toepassing van deze paragraaf.”

Artikel 60, § 3, eerste lid, 3°, a), van de samengeordende wetten voert een regel van voorrang in van de regeling van de zelfstandigen, met uitsluiting van de regeling van de loontrekkenden, in geval van samenloop van rechthebbenden die tot verschillende regelingen behoren, wanneer het kind deel uitmaakt van het gezin van de rechthebbende met zelfstandige activiteit.

Die bepaling impliceert dat wanneer een kind wiens ouders feitelijk of uit de echt gescheiden zijn, deel uitmaakt van het gezin van de ouder die een zelfstandige activiteit uitoefent, het recht op de kinderbijslag te zijnen gunste wordt vastgesteld in het stelsel van de zelfstandigen, zelfs indien zijn andere ouder loontrekkende is.

Wanneer de feitelijk gescheiden ouders samen het ouderlijk gezag uitoefenen, voert artikel 60, § 3, laatste lid, van de samengeordende wetten een juridische fictie in volgens welke de feitelijk gescheiden ouders geacht worden een gezin te vormen voor de toepassing van de cumulatierregels. Die juridische fictie heeft tot gevolg dat wanneer het kind wiens feitelijk gescheiden of uit de echt gescheiden ouders samen het ouderlijk gezag uitoefenen, deel uitmaakt van het gezin van de ouder die een zelfstandige activiteit uitoefent, het recht op kinderbijslag te zijnen gunste wordt bepaald in het stelsel van de loontrekkenden, indien de andere ouder loontrekkende is.

In tegenstelling met wat de rechter van de Arbeidsrechtbank van Luik suggereert, vormt de leeftijd van diegene die recht geeft op kinderbijslag geen criterium van onderscheid onder kinderen, maar is het rechtstreekse en impliciete gevolg van het begrip gezamenlijk ouderlijk gezag dat de grondslag vormt voor de juridische fictie van artikel 60, § 3, laatste lid, van de samengeordende wetten : het - al dan niet gezamenlijk - ouderlijk gezag wordt immers, krachtens artikel 372 van het Burgerlijk Wetboek, enkel ten aanzien van een minderjarig kind uitgeoefend.

Artikel 60, § 3, laatste lid, KBW, laat toe af te wijken van de voorrang van de regeling van de zelfstandigen, vastgesteld door het eerder genoemde artikel 60, § 3, 1ste lid, 3, a), door het fictief herstellen voor de toepassing van de cumulatierregels van het gezin dat de ouders vormden voor hun feitelijke scheiding, toen de ouders het ouderlijk gezag samen uitoefenden; zij worden namelijk beschouwd als ouders die hun kinderen nog altijd samen opvoeden.

Het verschil in behandeling tussen kinderen in kwestie berust op een objectief criterium, namelijk de al dan niet gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag.

Hoewel het juist is dat een meerderjarig kind ten aanzien van wie het ouderlijk gezag niet meer bestaat de maatregel in kwestie niet kan genieten, vormt die omstandigheid slechts het gevolg in de tijd van het einde van de uitoefening van het gezamenlijk ouderlijk gezag.

Er is geen discriminatie op basis van de leeftijd wanneer de meerderjarigheid van het kind dat recht geeft op kinderbijslag een einde maakt aan een afwijkende regel waarvan de verantwoording afhangt van de minderjarigheid van het rechtgevend kind.

De prejudiciële vraag dient door het Hof ontkennend beantwoord te worden.

2.4 Arrest van het Arbitragehof van 16 juni 2004, A.R. nr. 104/2004, nr. 2714 (Fonds voor collectieve uitrustingen en diensten (FCUD) – Bevoegdheidsconflict – Beroep tot vernietiging)

Artikel 107 KBW, zoals gewijzigd door de artikelen 83 en 84 van de programmawet (I) van 24 december 2002

De Vlaamse Regering had beroep aangetekend tegen de artikelen 83 en 84 van de programmawet (I) van 24 december 2002. Het artikel 83 vervangt het bestaande artikel 107 KBW, dat het algemene kader schetst van de werking van het FCUD. Het artikel 84 betreft de inwerkingtreding van artikel 83.

De voornoemde artikelen 83 en 84 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 luiden als volgt.

“Art. 83. Artikel 107 van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders, vervangen bij de wet van 22 februari 1998 en gewijzigd bij de wet van 25 januari 1999, wordt vervangen door de volgende bepaling:

‘Artikel 107. § 1. Bij de Rijksdienst voor kinderbijslag voor werknemers wordt een Fonds voor collectieve uitrustingen en diensten ingesteld, dat kan tegemoetkomen in de opvangkosten voor elk kind dat volgens de huidige wetgeving recht geeft op kinderbijslag. Dat geldt voor de volgende diensten:

1° de diensten die instaan voor de opvang van zieke kinderen van 2,5 tot 12 jaar buiten de normale schooluren;

2° de diensten die instaan voor de opvang van zieke kinderen van 0 tot 12 jaar;

3° de diensten die, buiten hun normale openingsuren, instaan voor de flexibele opvang van kinderen van 0 tot 12 jaar;

4° de diensten die instaan voor de urgentie-opvang van kinderen van 0 tot 3 jaar.

Het Fonds wordt beheerd door het Beheerscomité van de Rijksdienst.

§ 2. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, na advies van het Beheerscomité van de Rijksdienst:

1° de wijze waarop en de voorwaarden waaronder de financiering door het Fonds mag gebeuren;

2° de voordelen waarop aanspraak kan gemaakt worden ten laste van het Fonds, en de toekenningsvoorwaarden van die voordelen.

§ 3. Het Beheerscomité van de Rijksdienst bepaalt in een bijzonder reglement alle andere toepassingsmodaliteiten in verband met de werking van het Fonds. Dat reglement treedt in werking na goedkeuring door de minister die bevoegd is voor Sociale Zaken. Deze goedkeuring wordt verleend binnen 3 maanden bij gebreke waarvan ze geacht wordt verleend te zijn.

§ 4. Het Fonds wordt gefinancierd met alle geldmiddelen die het krijgt toegewezen door of krachtens een wet. Indien de globale uitgaven voor de rechtgevende kinderen opgevangen in de in § 1 bedoelde diensten de globale geldmiddelen van het Fonds overschrijden, worden de tegemoetkomingen van dat Fonds proportioneel verminderd volgens de nadere regels die in het bijzonder reglement zijn vastgelegd.

§ 5. De werkingskosten van het Fonds worden op dat Fonds aangerekend.

§ 6. Het Beheerscomité van de Rijksdienst geeft ieder jaar vóór 31 maart rekenschap over het beheer van het Fonds aan de minister die bevoegd is voor Sociale Zaken.'

Art. 84. Artikel 83 treedt in werking op een door de Koning bepaalde datum bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. De Koning legt de overgangsbepalingen vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad."

Het enige middel dat de Vlaamse Regering in zijn beroep aanvoert, is afgeleid uit de schending van artikel 128, § 1, van de Grondwet en van artikel 5, § 1, II, 1° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, doordat de federale wetgever, door te voorzien in de organisatie en de financiering van de in artikel 107, § 1, eerste lid, 1° tot 4° KBW bedoelde diensten voor kinderopvang, een aangelegenheid heeft geregeld die moet beschouwd worden als een vorm van hulp en bijstand aan gezinnen en kinderen en die exclusief is toegewezen aan de gemeenschappen.

Het arrest verwerpt het beroep van de Vlaamse Regering. Dat wil zeggen dat de betwiste wetsbepalingen niet geannuleerd worden en dat het Arbitragehof ze niet als ongrondwettelijk bestempeld heeft.

De beslissing is echter genuanceerd: de bepalingen zijn in overeenstemming met de Grondwet als ze geïnterpreteerd worden in de door het Hof gedefinieerde zin.

De belangrijkste elementen staan onder B.8.2 en B.8.3 van het arrest en kunnen als volgt samengevat worden: als het doel van het FCUD is, tegemoetkomingen verlenen voor gezinnen waarvan de kinderen in een opvangvoorziening verblijven, is dat in overeenstemming met de Grondwet; wanneer dat Fonds daarentegen rechtstreeks de opvangvoorzieningen wil subsidiëren komt het federale niveau via het FCUD in de bevoegdheidssfeer van de Gemeenschappen, wat dan wel strijdig is met de Grondwet.

Meer bepaald oordeelt het Hof dat toekenningen aan rechthebbenden in de vorm van tegemoetkomingen in de opvangkosten van kinderen die recht geven op kinderbijslag op grond van de Kinderbijslagwet in de door de wet bepaalde opvangvoorzieningen, een aanvulling op de kinderbijslag vormen en dus een sociale zekerheidsuitkering zijn, en dat het FCUD daarmee wel degelijk optreedt binnen het bestek van een federale bevoegdheid.

Maar het FCUD mag niet rechtstreeks de opvangvoorzieningen subsidiëren want die subsidiëring en de bepaling van de tarieven die ze toepassen, vallen onder de bevoegdheid van de Gemeenschappen.

2.5 Arrest van het Arbitragehof van 21 december 2004, A.R. nr. 207/2004, nr. 2809
(gewaARBorgde gezinsbijslag)

**Artikelen 9 en 12ter van de wet van 20 juli tot instelling van gewaARBorgde gezinsbijslag –
prejudiciële vraag**

Bij vonnis van 24 januari 2000 heeft de Arbeidsrechtbank te Verviers ondermeer de volgende prejudiciële vragen gesteld.

“ (...)

2. Schenden artikel 580, 2°, van het Gerechtelijk Wetboek, artikel 9 van de wet van 20 juli 1971 en artikel 12ter, tweede lid, van de wet van 20 juli 1971, in die zin geïnterpreteerd dat elke bevoegdheid van het gerecht in verband met de controle van de wettigheid en grondwettigheid van de administratieve beslissingen waarbij wordt geweigerd te verzaken aan het terugvorderen van de onterecht betaalde sociale uitkeringen uitgesloten is, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en 14 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, omdat zij de eiseres een natuurlijke rechter ontzeggen die over een toereikende saisine beschikt om een daadwerkelijke wettigheidstoetsing van een dergelijke administratieve beslissing uit te oefenen ?

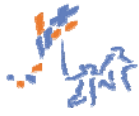
(...)

4. Schendt artikel 12ter van de wet van 20 juli 1971 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (ondertekend te Rome op 4 november 1950, goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, Belgisch Staatsblad van 19 augustus 1955; erratum, Belgisch Staatsblad van 29 juni 1961) en 14 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (ondertekend te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981, Belgisch Staatsblad van 6 juli 1983), omdat het de rechtzoekenden een rechtsmiddel ontzegt dat onmiddellijke werking heeft wat betreft de vervolgingen door tenuitvoerlegging, terwijl daarentegen, bij een willig administratief beroep, de instelling die de gewaARBorgde gezinsbijslag uitbetaalt de soevereine bevoegdheid behoudt om te beslissen tot de schorsing van diezelfde middelen van tenuitvoerlegging ?”

De artikelen 9 en 12ter van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van de gewaARBorgde gezinsbijslag bepalen:

“Artikel 9. § 1. Het recht op terugvordering van de ten onrechte uitbetaalde gezinsbijslag verjaart door verloop van vijf jaar te rekenen vanaf de datum waarop de uitbetaling is geschied. In geen geval is een terugvordering van de ten onrechte uitbetaalde uitkeringen mogelijk na verloop van deze termijn.

Benevens de redenen bepaald in het Burgerlijk Wetboek, wordt de verjaring gestuit door het eisen van het onverschuldigd uitbetaalde, door middel van een ter post aangetekend aan de schuldenaar betekend schrijven.

Het eerste lid is niet toepasselijk, indien de ten onrechte uitbetaalde uitkeringen werden bekomen door bedrieglijke handelingen of door valse of opzettelijk onvolledige verklaringen.

§ 2. De Rijksdienst kan afzien van de terugvordering van de onrechtmatig betaalde bijslag indien:

1° de terugvordering om sociale redenen niet aangewezen is of technisch onmogelijk is;

2° de terugvordering al te onzeker of te bezwarend blijkt, in verhouding tot het bedrag van de in te vorderen sommen.

(...)

Artikel 12ter. Op straffe van verval dient ieder beroep voorgelegd aan de bevoegde arbeidsrechtbank binnen de drie maand volgend op de kennisgeving van de beslissing door de Rijksdienst voor kinderbijslag voor werknemers.

De vordering ingeleid bij de arbeidsrechtbank heeft geen schorsende werking.”

Met betrekking tot de tweede vraag wordt, volgens de interpretatie die de verwijzende rechter aan de betreffende bepalingen geeft, aan een categorie van rechtzoekenden een rechter ontzegt ‘die over een toereikende saisine beschikt’ om een controle uit te oefenen op de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Indien de kwestieuze bepalingen in die zin worden geïnterpreteerd dat zij in elke hypothese elk rechtsmiddel uitsluiten tegen de beslissingen waarbij wordt geweigerd af te zien van de terugvordering van onterecht betaalde gezinsbijslag, zijn zij volgens het Arbitragehof niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, vermits aan een categorie van personen, zonder aanvaardbare redenen, elke mogelijkheid zou worden ontnomen beroep in te stellen tegen een voor hen nadelige beslissing.

Het Arbitragehof merkt echter op dat deze bepalingen anders kunnen geïnterpreteerd worden. Het Hof verklaart dat de aan de arbeidsrechtbank toegekende controle te dezen mede wordt bepaald door de aard van de aan de RKW toekomende bevoegdheid. In zoverre artikel 9, § 2 van de wet van 20 juli 1971 de administratie toestaat af te zien van de terugvordering van onrechtmatig betaalde gezinsbijslag indien de terugvordering “om sociale redenen niet aangewezen is”, stelt het, in het belang van de bestuurde, een criterium vast waarvan de toepassing door de rechter moet kunnen worden gecontroleerd, zonder zich evenwel in de plaats van de administratie te kunnen stellen. **In deze interpretatie zijn deze bepalingen niet ongrondwettig.**

Met betrekking tot de vierde vraag, wordt gesteld dat noch het gerechtelijk beroep waarin wordt voorzien in artikel 12ter van de wet van 20 juli 1971, noch het willig beroep dat de betrokkene zou kunnen uitoefenen bij de RKW een schorsend karakter hebben. **Het in de prejudiciële vraag beschreven verschil is dus onbestaande.** De omstandigheid dat, op willig beroep, de RKW eventueel zou kunnen beslissen om de middelen tot tenuitvoerlegging te schorsen heeft volgens het Arbitragehof niets discriminerends: het is een beslissing waartoe de RKW geenszins verplicht wordt en die hij overigens ook zou kunnen nemen in geval van gerechtelijk beroep. De vierde prejudiciële vraag dient dan ook ontkennend beantwoord te worden.

3. Hof van Cassatie

/

4. Arbeidshoven

- 4.1 Arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 1 april 2004, K.3 v. B.B. en M.B., *onuitgeg.*, A.R. nr. 2010179 (Weigering van uitbetaling van verhoogde kinderbijslag conform artikel 47 KBW is een beslissing in de zin van artikel 2, 8° HSV – Toepassing van artikel 20 HSV)

In de onderhavige zaak oordeelt de bevoegde dienst van het Departement dat het betrokken kind geen lichamelijke of geestelijke ongeschiktheid vertoont van minstens 66 % vanaf 1 december 1998 en dit voor onbepaalde duur. In een schrijven van 2 augustus 1999 deelt K.3 aan betrokkenen mee dat zij dientengevolge geen recht hebben op de verhoogde kinderbijslag voor gehandicapte kinderen overeenkomstig artikel 47 KBW.

Betrokkenen tekenen verhaal aan tegen de voornoemde beslissing bij de Arbeidsrechtbank te Hasselt.

Bij tussenvonnis van 18 januari 2001 vernietigt de arbeidsrechtbank de administratieve beslissing van 2 augustus 1999 en zegt voor recht dat het betrokken kind een ongeschiktheid vertoont van meer dan 66 % vanaf 12 april 1999 en dat de graad van zelfredzaamheid 6 punten bedraagt.

Met eindvonnis van 10 mei 2001 zegt de Arbeidsrechtbank te Hasselt voor recht dat betrokkenen gerechtigd zijn op de wettelijke intresten op de verhoogde kinderbijslag, rekening houdend met de respectievelijke vervaldata evenwel ten vroegste met ingang van 2 december 1999, meer de gerechtelijke intresten vanaf 5 januari 2000 (datum indienen verzoekschrift).

K.3 gaat hiertegen in hoger beroep daar ze van oordeel is dat wat de intresten betreft artikel 20 HSV niet van toepassing is, aangezien de brief van 2 augustus 1999 die zij overmaakte aan betrokkenen niet als een 'beslissing' kan bestempeld worden in de zin van artikel 2, 8° HSV. Het fonds verwijst hierbij naar een arrest van 19 juni 2003 van het Arbeidshof te Gent, waarbij werd geoordeeld dat een kennisgeving tot terugvordering van onterecht betaalde kinderbijslag geen beslissing is in de zin van artikel 2, 8° HSV.

In de eerste plaats is het arrest van het Arbeidshof te Gent van 19 juni 2003 waarnaar K.3 verwijst om haar stelling te staven, volgens het Arbeidshof te Antwerpen niet relevant, nu de discussie die het voorwerp uitmaakt van voormeld arrest wezenlijk verschillend is van die in onderhavige zaak. Het Arbeidshof te Gent sprak zich namelijk uit over een kennisgeving tot terugvordering van teveel uitbetaalde wezenbijslag, terwijl het in casu gaat over de weigering van uitbetaling van verhoogde kinderbijslag.

Het hof is bovendien de mening toegedaan dat het Arbeidshof te Gent een fout maakt in haar redenering, fout die erin bestaat dat het Arbeidshof te Gent een 'beslissing' zoals omschreven in artikel 2, 8° HSV zonder meer gelijkstelt met een 'bestuurshandeling' in de zin van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

Het Arbeidshof te Gent voegt hierdoor voorwaarden toe aan de definitie van het begrip 'beslissing' zoals gedefinieerd in artikel 2, 8° HSV. Het Handvest vereist in haar artikel 2, 8° ook niet dat de beslissing uitvoerbare kracht moet hebben, met andere woorden dat zij bekleed moet zijn met het vermoeden van de zogenaamde 'privilège du préalable'.

Het Arbeidshof te Antwerpen is dan ook van oordeel dat de brief van 2 augustus 1999 waarin K.3 de betrokkenen in kennis stelt van het feit dat het kind niet de vereiste graad van ongeschiktheid heeft en waarin ze tevens meedeelt dat zij de bijkomende bijslag voor gehandicapte kinderen niet verleent, wel degelijk een beslissing is in de zin van artikel 2, 8° HSV, beslissing waarop dit Handvest dus van toepassing is.

In de tweede plaats is het hof van oordeel dat K.3 ten onrechte opwerpt dat, aangezien het hier geen toekenningsbeslissing betreft, maar een weigeringsbeslissing, artikel 20 HSV in casu niet kan toegepast worden.

Daar er wel degelijk een beslissing van toekenning in de plaats komt van de vernietigde weigeringsbeslissing moet artikel 20 HSV volgens het hof wel degelijk worden toegepast, hetgeen betekent dat de intresten van rechtswege zijn verworven en er geen ingebrekestelling moet gebeuren.

In casu werd het recht op sociale prestaties toegekend vanaf 12 april 1999 en geeft derhalve overeenkomstig artikel 20 HSV recht op intresten vanaf hun opeisbaarheid, weliswaar ten vroegste vanaf de datum waarop zij hadden moeten worden betaald, namelijk binnen de vier maanden na de beslissing van 2 augustus 1999, die binnen de vier maanden na de aanvraag moest en werd genomen, met andere woorden vanaf 2 december 1999.

De administratieve praktijk heeft zich ondertussen geconformeerd aan deze rechtspraak (zie CO 1349 van 9 juli 2004).

4.2 Arrest van het Arbeidshof te Luik van 22 april 2004, K.1 v. B.C. en P.K., onuitg., A.R. nr. 21.140/02 (Aanwijzing van de vader als bijslagtrekkende - Geen terugwerkende kracht van het vonnis)

Artikelen 69 en 70 bis KBW

Een uitspraak van de rechter in kortgeding op 23 april 1998, bevestigd op 4 juni 1998, bepaalde de hoofdverblijfplaats van het kind bij zijn vader, die alimentatie en kinderbijslag moest genieten vanaf 1 april 1998. Het kind is sinds 3 juni 1998 gedomicilieerd bij zijn vader. De vader dient op 24 juni 1998 een verzoekschrift in bij de rechtbank van Verviers om bijslagtrekkende te worden vanaf 1 april 1998 en dat in het belang van het kind.

De rechtbank kent in zijn vonnis van 11 oktober 1999 de hoedanigheid van bijslagtrekkende toe aan de vader met aanvang op 1 juli 1998.

Het fonds gaat hiertegen in beroep. Het Arbeidshof vernietigt de terugwerkende kracht van het vonnis tot 1 juli 1998 en stelt dat de aanwijzing geldt vanaf 1 november 1999.

Artikel 70bis bepaalt inderdaad dat elke verandering van bijslagtrekkende in de zin van artikelen 69 en 70 die plaatsvindt in de loop van een maand, van kracht wordt de eerste dag van de maand volgend op die van de verandering.

De verandering van bijslagtrekkende bepaald door de eerste rechter die de vader aanwees, kon pas ingaan vanaf de maand volgend op die waarin de verandering plaatsvond, i.e. op de datum van de uitspraak.

- 4.3 Arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 28 april 2004, K.35 v. M.O., *onuitg.*, A.R. nr. 2030272 (Verhoogde kinderbijslag voor gehandicapte kinderen — Aanvangsdatum ongeschiktheid)

Artikel 47 KBW

In het voorliggende geval stelt de geneesheer-hoofd van de bevoegde dienst van het Ministerie van Sociale Zaken vast dat het betrokken kind een ongeschiktheid van tenminste 66 % en een graad van zelfredzaamheid van 4 tot 6 punten vertoont vanaf 1 februari 2000 tot 28 februari 2005.

Op 6 oktober 2000 betekent K.35 de beslissing waarbij werd meegedeeld dat het betreffende kind vanaf 1 februari 2000 recht heeft op de verhoogde kinderbijslag voor gehandicapte kinderen conform artikel 47 KBW.

De moeder van het kind is echter van oordeel dat ze recht heeft op het bedoelde supplement sinds de geboorte en tekent tegen de voormelde beslissing verhaal aan bij de Arbeidsrechtbank te Mechelen.

Bij tussenvonnis van 15 november 2001 wordt, vooraleer ten gronde te beslissen een geneesheer-deskundige aangesteld, ten einde vast te stellen of het betrokken kind sedert zijn geboorte op 28 februari 1997 al dan niet een ongeschiktheid vertoont van tenminste 66 % of getroffen is door één of meer aandoeningen.

De aangestelde deskundige stelt evenwel geen ongeschiktheid van tenminste 66 % vanaf de geboorte vast.

In het eindvonnis van 20 maart 2003 legt de rechter de bevindingen van de deskundige naast zich neer en vernietigt de bestreden beslissing en zegt voor recht dat de moeder reeds sedert 28 februari 1997 gerechtigd is op de verhoogde bijslag voor haar kind. K.35 wordt veroordeeld de verschuldigde uitkeringen te betalen, vermeerderd met de gerechtelijke intresten.

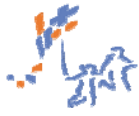
K.35 stelt tegen het voormelde vonnis hoger beroep in, aangezien het kind volgens haar geen ongeschiktheid vertoont van 66 % met ingang van 28 februari 1997, maar pas vanaf 1 februari 2000.

In tegenstelling tot de eerste rechter is het Arbeidshof te Antwerpen van mening dat de besluiten van de in eerste aanleg aangestelde deskundige dienen te worden gevolgd en bevestigd.

In het voorliggende geval wordt volgens het hof het bewijs niet geleverd van het feit dat de stoornis reeds van dusdanige aard was dat een ongeschiktheid van tenminste 66 % van bij de geboorte kan worden weerhouden. Eerder dient te worden aangenomen dat de aandoening (een ontwikkelingsstoornis) zich slechts geleidelijk ontwikkelde vanaf de geboorte. De ernst ervan manifesteerde zich pas twee à drie jaar later en leidde dan pas tot een ongeschiktheidsgraad van tenminste 66 %.

Anders oordelen zou naar de mening van het hof betekenen dat voor elke aandoening die aangeboren is en in het lichaam latent aanwezig is, later een vergoeding zou kunnen gevorderd worden voor een ongeschiktheid van tenminste 66 % niet alleen op het ogenblik van het tot uiting komen van de ziekte maar ook met terugwerkende kracht tot op de geboorte.

Het Arbeidshof te Antwerpen verklaart het hoger beroep dan ook gegrond en bevestigt de bestreden beslissing betekend door K.35 op 6 oktober 2000.

4.4 Arrest van het Arbeidshof te Bergen van 30 april 2004, C. R-M. v. K.39, onuitg., A.R. nr. 18378 (Nieuw artikel 120bis – Toepassing in de tijd)

De onverschuldigde uitkeringen werden betaald van februari 1981 tot eind mei 1985 op basis van valse of bewust onvolledige verklaringen. De bijslagtrekkende roept in beroep de uitzondering van verjaring in.

De verjaringstermijn van 5 jaar bepaald in alinea 1 van artikel 120bis KBW wordt in geval van fraude vervangen door de verjaringstermijn opgenomen in alinea 3 van artikel 120bis, die gelijk is aan de verjaringstermijn in het gemene recht.

Voor het van kracht worden van de nieuwe wet van 10 juni 1998 (op 27.07.1998) die artikel 2262 van het Burgerlijk Wetboek wijzigt, bedroeg de verjaringstermijn in het gemene recht 30 jaar.

Bovengenoemde wet van 1998 bracht die termijn terug tot de nieuwe termijn van 10 jaar van artikel 2262bis van het Burgerlijk wetboek voor alle persoonlijke acties.

Het is dus de termijn van 10 jaar die in dit geval moet worden toegepast.

Conform artikel 10 van de wet van 10 juni 1998 begint die nieuwe verjaringstermijn pas te lopen vanaf de datum dat die wet van kracht werd (vanaf 27.07.1998), mits de totale duur van de verjaringstermijn maximaal 30 jaar bedraagt.

Voor de onverschuldigde uitkeringen in kwestie (van februari 1981 tot eind mei 1985) verloopt de dertigjarige verjaringstermijn pas eind januari 2011 en de nieuwe verjaringstermijn van 10 jaar die aanvangt op 27 juli 1998 pas 26 juli 2008.

Tegen de reconventionele eis tot terugbetaling van de onverschuldigde bedragen ingediend in de conclusies bij de griffie op 20 september 1999 kan geen verjaring ingeroepen worden gezien de dertigjarige termijn niet verlopen was op 27 juli 1998, datum waarop de nieuwe termijn van tien jaar begon te lopen tot 26 juli 2008.

Het Hof bevestigt het vonnis dat de bijslagtrekkende veroordeelde tot terugbetaling.

4.5 Arrest van het Arbeidshof te Gent van 13 mei 2004, K.39 v. P.M., *onuitgeg.*, A.R. nr. 2004/008 (Het nieuwe artikel 120 KBW – Toepassing van de nieuwe verjaringstermijn in de tijd)

Bij beslissing van de bevoegde dienst van het Departement wordt vastgesteld dat het betrokken kind geen lichamelijke of geestelijke ongeschiktheid vertoont van minstens 66 % vanaf 1 juni 1992 en voor onbepaalde duur. Op grond hiervan beslist K.39 geen bijkomende bijslag voor gehandicapte kinderen te verlenen voor het betreffende kind.

Betrokkene heeft tegen de voormelde beslissing van K.39 beroep aangetekend bij de Arbeidsrechtbank te Kortrijk.

Hoewel de aanvraag tot het verkrijgen van verhoogde kinderbijslag op grond van artikel 47 KBW dateert van 25 april 2003 stelt de rechtbank in zijn tussenvonnissen een deskundige aan om in toepassing van het nieuwe artikel 120 KBW (vijfjarige verjaringstermijn) de ongeschiktheid van het kind te onderzoeken vanaf 1 april 1998.

Hiertegen gaat K.39 in hoger beroep aangezien zij van oordeel is dat de rechten betreffende de periode voor 1 oktober 1999 verjaard zijn op basis van de oude driejarige verjaringstermijn.

Door de programmawet (I) van 24 december 2002 werd de verjaringstermijn waarover de sociaal verzekerde beschikt om een recht op gezinsbijslag te vorderen van drie op vijf jaar gebracht. Het nieuwe artikel 120 KBW is op 1 januari 2003 in werking getreden.

Inzake de toepassing van de nieuwe verjaringstermijn in de tijd redeneert het Arbeidshof van Antwerpen als volgt. Met toepassing van artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek beschikt de wet alleen voor het toekomstige en heeft zij geen terugwerkende kracht, tenzij de wetgever anders heeft beslist wat in deze niet het geval is.

De nieuwe verjaringswet is dus vanaf 1 januari 2003 onmiddellijk van toepassing op de lopende, nog niet ingetreden verjaringen. Maar, indien de nieuwe verjaringswet in een langere termijn voorziet (wat in casu het geval is aangezien de driejarige verjaringstermijn op vijf jaar werd gebracht), wordt de nieuwe termijn op de lopende verjaringen toegepast en gerekend vanaf het vertrekpunt van de verjaringstermijn overeenkomstig de vorige wet (LINDEMANS, A., Verjaring in het sociale zekerheidsrecht, Kluwer rechtswetenschappen, 34).

Het arbeidshof is met andere woorden van oordeel dat de rechten die verjaard zijn onder de driejarige verjaringstermijn door een wijziging van de wet die de verjaring op vijf jaar brengt geen nieuw leven kunnen worden ingeblazen.

Gelet op het feit dat de aanvraag in het voorliggende dispuut dateert van 25 april 2003 oordeelt het hof dat de rechten op verhoogde kinderbijslag voor de periode voorafgaand aan 1 oktober 1999 verjaard zijn.

- 4.6 Arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 9 juni 2004, P.D. v. K.43, *onuitg.*, A.R. nr. 2030656 (Co-ouderschap – Intern conflict tussen vader en moeder – Onbevoegdheid arbeidsrechtbank)

Artikel 69, § 1, derde lid KBW

De heer P.D., appellant, is uit de echt gescheiden en voedt het betreffende kind op in co-ouderschap met de moeder. Het kind verblijft echter de ganse tijd bij de vader sinds 1 december 2002, maar wordt pas officieel op zijn adres ingeschreven op 18 maart 2003.

Op 10 maart 2003 dient de vader een aanvraag in bij K.43 om de kinderbijslag voor het kind rechtstreeks aan hem te betalen.

Aangezien de vader voldoet aan de voorwaarden voorgeschreven in artikel 69 KBW beslist K.43 op 31 maart 2003 om de kinderbijslag vanaf 1 april 2003 aan hem uit te keren.

De heer P.D. tekent hiertegen verhaal en verzoekt de Arbeidsrechtbank te Antwerpen zijn ex-echtgenote op te leggen de aan haar uitgekeerde kinderbijslag voor de maanden december 2002 en januari tot april 2003 aan hem te betalen.

In zijn vonnis van 31 oktober 2003 oordeelt de eerste rechter dat hij zich niet dient te mengen in een intern conflict tussen echtgenoten en stelt vast dat K.43 een correcte beslissing heeft genomen.

Hiertegen stelt de vader hoger beroep in. Wanneer appellant meent recht te hebben op een geldsom die naar eigen zeggen verkeerdelijk aan zijn ex-vrouw werd uitbetaald, dan dient hij zich volgens het hof tot de bevoegde rechtsinstanties te wenden. Terzake wordt dus ook door het arbeidshof geoordeeld dat de arbeidsrechtbank in deze niet bevoegd is.

4.7 Arrest van het Arbeidshof van Antwerpen van 9 juni 2004, D.M. en B.G. v. K.43, *onuitg.*, A.R. nr. 2030103 en A.R. nr. 2040127 (Onverschuldigde betaling – Fout van de administratie – Terugvordering – Legaliteitsbeginsel versus vertrouwensbeginsel)

In deze zaak had een geneesheer van het Departement geoordeeld dat het betrokken kind sinds 1 maart 1994 en voor onbepaalde duur niet meer het vereiste ongeschiktheidspercentage bezat. Ingevolge een vergissing van K.43 werd aan de betrokkenen meegedeeld dat het kind wel 66 % ongeschikt bevonden was en dat er dus recht bestond op de verhoogde kinderbijslag voor gehandicapte kinderen (artikel 47 KBW).

K.43 komt er na een poos achter dat de wettelijk gestelde voorwaarden voor de toekenning van de verhoogde bijslag voor kinderen met een handicap niet vervuld zijn en neemt op 19 november 1996 een beslissing waarbij de onverschuldigd betaalde bedragen aan verhoogde kinderbijslag worden teruggevorderd.

De ouders van het kind tekenen tegen deze beslissing beroep aan bij de Arbeidsrechtbank te Dendermonde. Bij vonnis van 12 september 2000 wordt de beslissing van K.43 van 19 november 1996 bevestigd en worden de ouders veroordeeld om de onverschuldigde bedragen voor de betreffende periode terug te betalen. Hiertegen tekenen zij hoger beroep aan.

In zijn arrest van 26 november 2001 is het Arbeidshof te Gent van oordeel dat in deze zaak de toepassing van de wet (het legaliteitsbeginsel) moet wijken voor het vertrouwensbeginsel en het beginsel van de rechtszekerheid en dat er dus niet kan worden teruggevorderd.

K.43 tekende cassatieberoep aan. In zijn arrest van 16 december 2002 oordeelde het Hof van Cassatie dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (recht op rechtszekerheid en het vertrouwensbeginsel) niet kunnen worden ingeroepen indien die leiden tot een beleid dat tegen wettelijke bepalingen ingaat. Cassatie vernietigt aldus het arrest van het Arbeidshof doordat het de aangewezen wetsbepalingen schendt en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur miskent en verwijst de zaak naar het arbeidshof van Antwerpen.

In zijn arrest van 9 juni 2004 bevestigt het arbeidshof het vonnis van de Arbeidsrechtbank van Dendermonde van 12 september 2000.

4.8 Arrest van het Arbeidshof te Brussel van 27 augustus 2004, K.39 v. D.B., *onuitg.*, A.R. nr. 41538 (Terugvordering van ten onrechte betaalde kinderbijslag – Fout van het kinderbijslagfonds – Toepassing van de artikelen 1235 en 1376 tot 1381 van het Burgerlijk Wetboek)

De gezinsbijslag werd per vergissing betaald aan de schaal van artikel 50ter, KBW, terwijl die maar verschuldigd was aan de gewone schaal, en overigens gedurende twee maanden voor een kind dat niet langer de hoedanigheid van rechtgevend kind bezat.

Het onverschuldigde bedrag werd betekend door het fonds en de verjaring gestuit per aangetekende brief op 2 november 1995.

De arbeidsrechtbank veroordeelde de betrokkenen tot de terugstorting van de som die het fonds terugeiste, maar veroordeelde het fonds bovendien tot het betalen aan de bijslagtrekkende van de som van 2.839,03 EUR aan schadevergoeding en intresten, en raamde de geleden schade dus op ongeveer het bedrag van de betwiste kinderbijslag.

Het Hof was van mening dat uit de artikelen 1376 tot 1381 van het Burgerlijk Wetboek voortvloeit dat wie per vergissing of bewust iets ontvangt dat hem niet verschuldigd is, verplicht is dit terug te betalen aan wie het ten onrechte betaalde;

dat krachtens artikel 1235 van het Burgerlijk Wetboek iedere betaling een schuld veronderstelt: wat is betaald zonder verschuldigd te zijn, vormt het onderwerp van terugbetaling;

dat de terugvordering van het onverschuldigde bedrag uiteraard enkel de vereniging van twee voorwaarden veronderstelt, namelijk:

- enerzijds een betaling;
- anderzijds het onverschuldigde karakter ervan, dus het ontbreken van een oorzaak waardoor het geen belang heeft of de onverschuldigde betaling het gevolg is van een al dan niet vergeeflijke fout en/of een administratieve nalatigheid.

Het Hof brengt in herinnering dat dit principe werd bekrachtigd door het Hof van Cassatie in een arrest van 1 december 1989:

“Aangezien het feit dat de fout van de aanvrager onvergeeflijk is niet tot gevolg heeft dat een van de elementen die de onverschuldigde betaling vormen ontbreekt, zodat de ten onrechte betaalde sommen wel degelijk aanleiding geven tot een terugvordering krachtens de artikelen 1235 en 1376 tot 1381 van het Burgerlijk Wetboek (Pas. 1990, p. 403).”

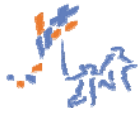
De ten onrechte ontvangen kinderbijslag vormt aldus een verrijking zonder reden, die aanleiding geeft tot de verplichting terug te betalen.

In verband met de vermeende schade die werd geleden door de gedaagde partijen (de betrokkenen), schaarde het Hof zich opnieuw achter de rechtspraak van het Arbeidshof van Luik dat stelde dat:

“... Het feit dat de bijslagtrekkende de bijslag die hem niet verschuldigd was moet terugbetalen, kan geen reden zijn van een nadeel omdat het fonds de vergissing beging hem de bijslag uit te betalen, aangezien hij daar geen recht op had; dat het feit dat de bijslag ten onrechte werd betaald een ongewettigde verrijking vormde die hem echter geen recht geeft op deze bijslag, aangezien de administratieve fout hem niet vrijstelt van de verplichting tot terugbetaling (Arbeidshof Luik, 28 juni 1984, 12de kamer, Rev. Pr. Droit social, 1985, p. 260).”

De fout van het fonds stelt de bijslagtrekkende niet vrij van het terugbetalen van de ten onrechte ontvangen sommen, en biedt hem niet de mogelijkheid om schadeloosstelling en intresten te ontvangen ter compensatie van de terugbetaling van het onverschuldigde bedrag.

- 4.9 Arrest van het Arbeidshof te Luik van 21 september 2004, K.9 v. H.Y. en K.A., *onuitg.*, A.R. nr. 32.122/2004 (Kind dat lessen volgt in het buitenland – Ministeriële afwijking – Discretionaire macht van de minister)

Oude artikel 52, KBW

De Minister had de gevraagde afwijking toegekend voor het kind dat lessen volgde in Turkije voor de jaren 1996-1997, 1997-1998 en 1998-1999, maar had besloten dat de gezinsbijslag moest worden toegekend aan de schaal van de Belgisch-Turkse overeenkomst.

Het kinderbijslagfonds had de terugbetaling gevraagd van de kinderbijslag die ten onrechte aan de schaal van de Kinderbijslagwet was betaald voor de bewuste periode, waarop de betrokkenen een procedure aanhangig maakten voor de arbeidsrechtbank, die uitmondde in het besproken arrest.

Het Arbeidshof van Luik bevestigt de gegrondheid van de aanvraag om ministeriële afwijking en de discretionaire macht van de Minister betreffende de toekenning ervan.

De betrokkenen gingen in cassatie tegen dit arrest, en beriepen zich daarbij met name op het arrest van het Hof van Cassatie van 4 mei 1998 dat een definitie geeft van het begrip kind “opgevoed in het buitenland” bedoeld in het oude artikel 52, 1ste lid, KBW (zoals van kracht voor 6 februari 1999, de datum van de wijziging ervan).

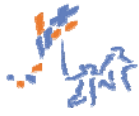
Volgens dit artikel is de kinderbijslag niet verschuldigd voor kinderen *opgevoed* buiten het Rijk.

De instellingen die kinderbijslag uitbetalen gingen er van uit dat kinderen die lessen volgden in het buitenland geacht werden daar te worden opgevoed en dus konden ze enkel betalen op basis van een ministeriële afwijking, tenzij in toepassingsgevallen van de overeenkomsten.

In het eerder vermelde arrest besloot het Hof van Cassatie dat het feit dat het kind lessen volgt in het buitenland niet impliceert dat het er wordt opgevoed in de zin van het Burgerlijk Wetboek, tenzij is vastgesteld, wat hier niet het geval was, dat de opvoedende taak van de in België verblijvende ouders is overgenomen door een andere persoon in het buitenland.

De ouders gingen er dan ook van uit dat de ministeriële afwijking nutteloos was, aangezien het kind in België bleef opgevoed worden, ook al volgde het lessen buiten het Rijk, en dat de kinderbijslag moest betaald worden aan de voorwaarden van de Kinderbijslagwet.

Ze zijn bovendien van mening dat de macht van de minister beperkt is tot de voorwaarde van verblijf en geen betrekking heeft op het bedrag van de toe te kennen kinderbijslag.

- 4.10 Arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 6 oktober 2004, K.32 v. G.T. en B.D.B., *onuitg.*, A.R. nr. 2030773 (Artikel 120 KBW – Toepassing van de nieuwe vijfjarige verjaringstermijn in de tijd – Geen terugwerkende kracht voor oktober 1999 - Hoger beroep tegen tussenvonnissen werd voorbarig ingesteld)

In de onderhavige zaak dateert een eerste vraag om verhoogde kinderbijslag in het kader van artikel 47 KBW van 6 januari 2003. In het tussenvonnissen van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 28 november 2003 wordt een deskundige aangesteld om in toepassing van het nieuwe artikel 120 KBW de ongeschiktheid van het betrokken kind te onderzoeken sedert 1 januari 1998.

Door de programmawet (I) van 24 december 2002 werd de verjaringstermijn waarover de sociaal verzekerde beschikt om een recht op gezinsbijslag te vorderen van drie op vijf jaar gebracht. Het nieuwe artikel 120 KBW is op 1 januari 2003 in werking getreden.

Met betrekking tot de toepassing in de tijd van deze nieuwe verjaringstermijn verduidelijkt de MO 579 van 5 maart 2003 dat de aanvragen ingediend vanaf 1 januari 2003 vallen onder de toepassing van de nieuwe bepalingen (met andere woorden onder de toepassing van de verjaringstermijn van vijf jaar). Maar, gelet op het feit dat de rechten betreffende de periode vóór 1 oktober 1999, behoudens onderbreking, verjaard zijn op basis van de oude bepaling, zal de nieuwe verjaringstermijn toch geen aanvang kunnen nemen voor deze datum.

Gelet op deze interpretatie kan de deskundigenopdracht dus niet teruggaan tot 1 januari 1998, maar slechts tot 1 oktober 1999. In dit kader werd dan ook tegen het betreffende tussenvonnissen hoger beroep ingesteld.

Wat de toepassing van artikel 120 KBW betreft, oordeelde het Arbeidshof dat het **hoger beroep voorbarig werd ingesteld**.

De eerste rechter deed volgens het hof geen uitspraak over de toe te passen verjaringstermijn en **uite zich terzake slechts in voorwaardelijke wijs**. Hij beval enkel de deskundige zijn onderzoek naar de ongeschiktheid van het betrokken kind te laten starten “ten vroegste” vanaf 1 januari 1998.

Het hoger beroep wordt door het Arbeidshof dan ook afgewezen als zijnde ongegrond bij gebrek aan belang.

In gelijkaardige gevallen werd er wel reeds met succes hoger beroep ingesteld tegen het tussenvonnissen (Zie Arbh. Brussel, 9 december 2004, *onuitgeg.*, A.R. nr. 45.154)

- 4.11 Arrest van het Arbeidshof te Luik van 19 oktober 2004, K.99 v. C.C., *onuitg.*, A.R. nr. 32.440/2004 (Begrip "deel uitmaken van het gezin" – Kind gedomicilieerd bij zijn oom en tante en lessen volgend in het buitenland)

Artikel 51, §3, 3°, KBW

Om kinderbijslag te genieten uit hoofde van zijn oom of zijn tante, moet het kind deel uitmaken van diens gezin.

Conform het vonnis van de Arbeidsrechtbank van Hoeselt, is het Arbeidshof van mening dat de elementen van het dossier het mogelijk maken om te besluiten dat het kind effectief aanwezig is in het gezin van de tante, namelijk het politieonderzoek naar de woonplaats waaruit blijkt dat het kind verklaarde haar hoofdverblijfplaats te hebben gevestigd op het adres van haar oom en tante, en waaruit verder de verrichte vaststellingen blijken die stellen dat het kind wel degelijk op dit adres verblijft en dat ze er werkelijk haar hoofdverblijfplaats heeft gevestigd.

Het kind had trouwens al in dit gezin verbleven voor het nemen van de beslissing om haar land van oorsprong te verlaten, terwijl haar familie daar gevestigd bleef.

Het feit dat het kind enkel naar haar verblijfplaats terugkeert tijdens de schoolvakantie is dan ook niet bepalend, aangezien ze haar studies volgt in Spanje.

Het feit dat de keuze van de verblijfplaats gebeurde een dag voor het begin van de studies in het buitenland is evenmin bepalend en op basis hiervan kan men niet stellen dat de keuze van de verblijfplaats fictief zou zijn.

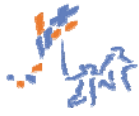
4.12 Arrest van het Arbeidshof te Bergen van 20 oktober 2004, K.10 v. C.G. en M.M., *onuitg.*, A.R. nr. 18.259 (Terugvordering van ten onrechte betaalde kinderbijslag – Fout van het kinderbijslagfonds – Verantwoordelijkheid van het fonds – Schadevergoeding en intresten gelijkwaardig aan het bedrag van de ten onrechte betaalde kinderbijslag)

Het kinderbijslagfonds betekende aan de betrokkenen op 26 juli 1994 dat de gezinsbijslag hen ten onrechte was betaald tussen 1986 en 1993, aangezien het ongeschiktheidspercentage van hun kind niet de 66% bereikte.

De Arbeidsrechtbank van Charleroi besliste op 4 september 2002 dat het kinderbijslagfonds een fout begaan had door te laat over te gaan tot een herziening van het statuut van het kind, en dat de schade geleden door deze fout gelijkwaardig was aan het bedrag dat ten onrechte werd betaald aan de betrokkenen.

Op het beroep van het fonds bevestigde het Arbeidshof van Bergen de beslissing van de rechtbank.

Het arrest vormde het onderwerp van een beroep in cassatie op initiatief van het kinderbijslagfonds.

4.13 **Arrest van het Arbeidshof te Brussel van 9 december 2004, K.99 v. D.M. en E.M., onuitg., A.R. nr. 45.154** (Artikel 120 KBW – Toepassing van de nieuwe vijfjarige verjaringstermijn in de tijd – Aanvragen ingediend voor januari 2003 vallen onder toepassing van de oude driejarige verjaringstermijn)

In de voorliggende zaak werd een eerste aanvraag tot vaststelling van de ongeschiktheid in het kader van artikel 47 KBW ingediend op 10 juli 2001. De eerste rechter was evenwel van oordeel dat aangezien het **verzoekschrift** werd ingediend op 26 mei 2003, wat de verjaring betreft, de nieuwe vijfjarige verjaringstermijn van toepassing is en de verjaring, behoudens stuitingsdaden, ingetreden is voor de periode voorafgaand aan 1 april 1998.

De eerste rechter neemt (verkeerdelijk) de datum van het verzoekschrift om te bepalen welke verjaringstermijn (de drie- of de vijfjarige) van toepassing is.

K.99 is tegen dit tussenvonnis in hoger beroep gegaan aangezien zij van oordeel is dat, gelet op de datum van de eerste aanvraag, zijnde 10 juli 2001, de vordering verjaard is voor de periode voorafgaand aan 1 juli 1998.

Het Hof van Beroep oordeelt evenwel dat aangezien de **eerste aanvraag** op 10 juli 2001 werd ingediend, de nieuwe verjaringstermijn van vijf jaar niet van toepassing kan zijn met betrekking tot rechten die verjaard zijn onder de gelding van het oude artikel 120 KBW en kunnen deze rechten niet worden herzien op basis van de nieuwe verjaringstermijn. Een verjaringstermijn van drie jaar dient in aanmerking te worden genomen.

Het Hof is van mening dat de rechten terzake dan ook verjaard zijn tot 30 juni 1998 en de initiële vordering van geïntimeerde slechts ontvankelijk is vanaf 1 juli 1998. De deskundige dient dan ook met 1 juli 1998 in plaats van 1 april 1998 als aanvangsdatum van zijn opdracht rekening te houden.

In tegenstelling tot het Arbeidshof van Antwerpen (Arbh. Antw., 6 oktober 2004, *onuitgeg.*, A.R. nr. 2030773) is **het Arbeidshof van Brussel hier niet van oordeel dat het hoger beroep tegen het tussenvonnis terzake voorbarig werd ingesteld.**

4.14 Arrest van het Arbeidshof te Gent van 17 december 2004, K.43 v. D.D.E. en B.P., *onuitg.*, A.R. nr. 148/03 (Terugvordering van onverschuldigde kinderbijslag valt niet onder de toepassing van artikel 222 B.W. – Bijgevolg geldt er geen hoofdelijkheid tussen de echtgenoten – Wel schuld in solidum – Gevolgen voor de verjaring)

Met dagvaarding van 15 november 2001 vordert K.43 de veroordeling van de heer D.D.E. en mevrouw B.P., solidair en in solidum, de ene bij gebreke van de andere tot het betalen van het bedrag van de hoofdsom van 297.053 BEF (EUR 7.363,75), uit hoofde van onrechtmatig uitbetaalde kinderbijslag voor de periode van 1 augustus 1991 tot en met 30 april 1995.

Zo vordert de heer B. ondermeer de afwijzing van de vordering als verjaard, minstens ongegrond.

Bij vonnis alvorens recht te doen van 26 maart 2003 van de Arbeidsrechtbank te Dendermonde heeft de eerste rechter de vordering van het kinderbijslagfonds ten opzichte van de heer B. onontvankelijk verklaard.

De eerste rechter is van oordeel dat de vordering ten aanzien van de heer B. verjaard is. Aangezien de terugvordering van een onverschuldigde betaling niet kan worden aangenomen als een schuld “aangegaan” door één der echtgenoten kan de andere echtgenoot niet hoofdelijk gehouden zijn tot de terugbetaling. Aangezien de heer B. slechts voor het eerst op 15 november 2001 in gebreke werd gesteld, is de vordering ten aanzien van hem verjaard.

Het kinderbijslagfonds VEV acht zich gegriefd door het betreffende vonnis en tekent hoger beroep aan.

De redenering van het Arbeidshof te Antwerpen in de voorliggende zaak is de volgende.

Krachtens artikel 120bis KBW verjaart het recht op terugvordering van ten onrechte uitbetaalde uitkeringen door verloop van vijf jaar te rekenen vanaf de datum waarop de uitbetaling is geschied. Benevens de redenen waarin is voorzien in het Burgerlijk Wetboek, wordt de verjaring gestuit door het eisen van het onverschuldigd uitbetaalde door middel van een ter post aangetekend aan de schuldenaar betekend schrijven.

Volgens het Arbeidshof stelt het kinderbijslagfonds terecht dat de stuiting van de verjaring van één van de hoofdelijke schuldenaars ook geldt ten aanzien van de andere, krachtens de artikelen 1206 en 2249, 1° lid B.W.

Naar het oordeel van het hof is de **hamvraag** evenwel of er ter zake sprake kan zijn van een hoofdelijke schuld.

Krachtens artikel 1202 B.W. wordt hoofdelijkheid niet vermoed; ze moet uitdrukkelijk bedongen zijn. De regel lijdt alleen uitzondering in de gevallen waarin de hoofdelijkheid bestaat van rechtswege, krachtens een bepaling van de wet.

Luidens artikel 222, 1° lid B.W. verbindt iedere schuld die door een der echtgenoten wordt aangegaan ten behoeve van de huishouding en de opvoeding van de kinderen, de andere echtgenoot hoofdelijk. **Artikel 222 B.W. is volgens het Arbeidshof echter enkel toepasselijk op contractuele schulden, dus niet op de terugvordering van een onrechtmatige betaling van kinderbijslag zodat er desgevallend slechts sprake zou kunnen zijn van een schuld in solidum.** Hierbij steunt het Arbeidshof van Gent zich op een arrest van het Arbeidshof te Brussel van 20 juni 1996, *onuitgeg.*, A.R. nr. 24.703.

Aangezien er terzake geen hoofdelijkheid kan worden aangenomen, zijn ook de bepalingen van de artikelen 1206 en 2249 B.W. inzake de stuiting van de verjaring niet toepasselijk. In deze optiek hebben de aangetekende brieven, verzonden aan mevrouw D. D., de verjaring ten opzichte van de heer B. niet gestuit. De rechter is dan ook van oordeel dat de vordering van de heer B. onontvankelijk is wegens verjaring en bevestigt het bestreden vonnis van de Arbeidsrechtbank te Dendermonde d.d. 26 maart 2003 op dit punt.

De Rijksdienst heeft tegen het kwestieuze arrest een voorziening in cassatie ingesteld.

5. Arbeidsrechtbanken

- 5.1 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 24 februari 2004, E.B.A. v. K. 13, onuitg., R.G. nr. 46.025/02 (Activiteit uitgeoefend gedurende minder dan tachtig uur in de loop van een kalendermaand – Begrip uur)

Artikel 62, § 3, KBW en artikel 12 van het koninklijk besluit van 30 december 1975

Een kind dat studeert aan de universiteit oefende ook een activiteit uit als leraar in een schoolinstelling; deze activiteit omvatte 21 “uur” per week.

Het kinderbijslagfonds meende dat het kind gedurende de maanden van activiteit geen recht had op kinderbijslag.

De lesuren telden in werkelijkheid vijftig minuten, geen zestig. De vader houdt vol dat zijn zoon maar 17 uur 30 per week werkte, dus minder dan tachtig uur per maand.

De rechtbank moest dus bepalen wat moet worden verstaan onder een “uur” winstgevende activiteit in de zin van artikel 12 van het koninklijk besluit van 30 december 1975.

Verschillende stukken van het dossier stellen wel degelijk dat de lessen die aan de leerlingen worden gegeven overeenkomen met perioden van vijftig minuten.

Aangezien de wetgever er niet van uit ging dat het begrip uur een specifieke inhoud zou kunnen hebben in dit geval, dient men aan deze term zijn vaste betekenis te geven.

De rechtbank brengt in herinnering dat een uur een tijdsspanne is gelijk aan een vierentwintigste deel van een dag, dat een uur is onderverdeeld in zestig minuten (definitie van de Petit Robert), dat een uur een tijdsspanne is waarvan de inhoud niet kan variëren volgens interpretaties van verschillende partijen, en dat de 21ste eeuw, een tijdperk van wetenschappelijke en technologische precisie, de benaderingen van de middeleeuwen niet meer kan dulden...

Aangezien een uur een tijdsspanne is waarvan de duur vastgelegd is, bestaat de enige oplossing in het optellen van de minuten per week en per maand van het rechtgevend kind en het verkregen resultaat om te zetten in uren.

De rechtbank besluit aldus dat de kinderbijslag wel degelijk verschuldigd is tijdens de maanden van winstgevende activiteit van het kind in kwestie.

- 5.2 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Namen van 4 maart 2004, B.D. v. K. 41, onuitg., R.G. nr. 119.049 (kind opgevoed in het buitenland – ministeriële afwijking)

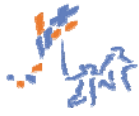
Artikel 52, 2de lid, KBW

Kinderbijslag is in principe niet verschuldigd wanneer de kinderen buiten het rijk worden opgevoed of er lessen volgen, tenzij met een ministeriële afwijking, eventueel toegekend in de gevallen die door de minister of zijn vertegenwoordiger worden beoordeeld als behartigenswaardig.

In het geval dat aan de rechtbank is voorgelegd woonden de kinderen in de VSA met hun ouders, en werd de afwijking geweigerd omdat het verblijf in het buitenland was gemotiveerd door de beroepsactiviteit die de vader er uitoefende.

De rechtbank was van mening dat de mogelijkheid tot afwijking uitsluitend afhangt van de discretionaire macht van de minister en bijgevolg niet kan worden onderworpen aan het controlerecht van de gerechtelijke macht (TT Luik, 6 september 2002, onuitgegeven, RG 311.167).

De rechtbank verklaarde de reconventionele eis van het fonds dan ook gegrond en veroordeelde de bijslagtrekkende tot de terugbetaling van de ten onrechte ontvangen kinderbijslag.

5.3 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 28 mei 2004, T.M. v. K.19, *onuitg.*, A.R. nr. 358.787 (Artikel 120 KBW – Toepassing van de nieuwe vijfjarige verjaringstermijn in de tijd)

In het voorliggende geding stelt eisende partij beroep in tegen de administratieve beslissing van 16 mei 2003 waarbij K.19 hen ter kennis brengt dat zijn geen recht hebben op de verhoogde bijslag voor gehandicapte kinderen conform artikel 47 KBW aangezien het betrokken kind niet getroffen is door een ongeschiktheid van tenminste 66 % vanaf 1 januari 1988.

Eiser meent evenwel dat het betrokken kind wel recht heeft op de verhoogde kinderbijslag en vraagt om in toepassing van de nieuwe verjaringstermijn vijf jaar terug te gaan vanaf de aanvraag (zijnde 21 februari 2003), met name tot 1 januari 1998 terwijl K.19, verweerder in het geding, stelt dat er slechts drie jaar kan terug gegaan worden, namelijk tot 1 oktober 1999.

Eiser beroept zich voor de vijfjarige verjaringstermijn op het nieuwe artikel 120 KBW, terwijl verweerder meent dat de nieuwe verjaringstermijn niet toegepast kan worden bij reeds verworven verjaring.

Voor zijn beoordeling in casu steunt de arbeidsrechtbank op twee elementen.

In de eerste plaats verwijst ze naar een arrest van het Hof van Cassatie van 7 mei 1953 met de volgende passage: *‘Overwegende dat een nieuwe wet waarbij een vroegere met de verjaring betrekkelijke wetsbepaling wordt gewijzigd aan de verkregen rechten niets kan afdoen; dat ook zij toepasselijk op de ten dage harer inwerkingtreding lopende verjaringen, zij generhande uitwerksel heeft ten aanzien van de alsdan definitief verkregen verjaringen welke verkregen blijven.’*

In de tweede plaats verwijst de rechtbank naar de MO 579 van 5 maart 2003 waarin de werking van de nieuwe verjaringstermijn in de tijd wordt toegelicht.

Rekening houdend met de nieuwe verjaringstermijn enerzijds en met de verworven verjaring anderzijds, stelt de rechtbank een deskundige aan met als opdracht de ongeschiktheid in deze te beoordelen vanaf 1 oktober 1999.

- 5.4 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Kortrijk van 23 juni 2004, V.A. v. K.32, *onuitg.*, A.R. nr. 62549-62381 (Exclusief ouderlijk gezag – Werkelijke toestand in aanmerking nemen)

Toepassing maken van artikel 69, § 1, eerste lid KBW

In deze zaak had de Jeugdrechtbank van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk bij vonnis van 1 december 1998 aan de vader het exclusief ouderlijk gezag toegekend over zijn dochter. Zij werd in het bevolkingsregister ingeschreven op hetzelfde adres als de vader.

K.32 betaalde kinderbijslag aan de vader.

Uit een verklaring van de politie d.d. 13 december 2000 blijkt dat de dochter sedert 25 juni 2000 bij haar moeder woont. Op 1 augustus 2001 beslist K.32 dan ook om de kinderbijslag voor de maand december 2000 terug te vorderen.

Tegen deze beslissing legt de vader, eiser in het geding, een verzoekschrift neer. Hij meent dat hij aanspraak kan maken op de betaling van de kinderbijslag voor zijn dochter omdat hij het exclusief ouderlijk gezag heeft, zijn dochter nog steeds bij hem is gedomicilieerd en er volgens hem ook nog effectief woont.

K.32 gaat uit van het feit dat de dochter bij haar moeder verblijft zodat, aangezien er geen co-ouderschap is uitgesproken, rekening moet worden gehouden met de werkelijke toestand en de kinderbijslag moet worden toegekend aan de persoon bij wie het kind verblijft.

De rechter volgt evenwel het standpunt van K.32 en is van oordeel dat aangezien de Jeugdrechtbank van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk bij vonnis van 1 december 1998 aan eiser het exclusief ouderlijk gezag over de dochter heeft toegekend er geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 69, § 1, derde lid (co-ouderschap), maar wel van artikel 69, § 1, eerste en tweede lid KBW.

Dit heeft tot gevolg dat zolang het betrokken kind door haar vader wordt opgevoed de kinderbijslag aan hem dient te worden uitbetaald.

Dat de dochter effectief bij hem woont en derhalve door hem wordt opgevoed, zoals hij voorhoudt wordt door hem niet bewezen, maar wordt integendeel tegengesproken door de voornoemde verklaring van de politie.

Hierdoor dient volgens de rechter de kinderbijslag aan de moeder te worden uitbetaald conform artikel 69, § 1, eerste lid KBW. De kwestieuze beslissing van K.32 om de kinderbijslag van de maand december 2000 van de vader terug te vorderen werd volgens de rechtbank dan ook terecht genomen.

5.5 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Mechelen van 24 juni 2004, J.L. en G.S. v. K.19 en K.14, *onuitg.*, A.R. nr. 74474 (Artikel 120 KBW – Toepassing van de nieuwe vijfjarige verjaringstermijn in de tijd)

Aan eisers wordt verhoogde kinderbijslag toegekend voor hun kind met ingang van 1 augustus 1999. Zij zijn het evenwel niet eens met de ingangsdatum van het recht op verhoogde kinderbijslag. Daar zij menen dat de ongeschiktheid reeds bestaat vanaf de geboorte, zijnde 17 oktober 1994, tekenen zij beroep aan en vragen de toekenning van de verhoogde bijslag vanaf deze datum.

Uit het vonnis blijkt dat de aanvraag tot het verkrijgen van de verhoogde kinderbijslag op grond van artikel 47 KBW dateert van 15 december 1998. Desalniettemin stelt de rechtbank in casu een deskundige aan om in toepassing van het nieuwe artikel 120 KBW (vijfjarige verjaringstermijn) de ongeschiktheid van het betrokken kind te onderzoeken voor de periode tussen 17 oktober 1994 (zijnde de geboortedatum van het betreffende kind) en 1 augustus 1999.

De rechtbank is namelijk de mening toegedaan dat de nieuwe wet niet enkel van toepassing is op toestanden die na haar inwerkingtreding zijn ontstaan, maar ook op de gevolgen van de onder de oude wet ontstane toestanden die zich voordoen of die voortduren onder de vigeur van de nieuwe wet, voor zover de toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgelegde rechten. De rechter verwijst hierbij naar een arrest van het Hof van Cassatie van 20 maart 2003 (Cass., 20 maart 2003, *onuitgeg.*, A.R. nr. 98.0118.N). De rechten van de eiser in het voorliggende geding werden nog niet onherroepelijk vastgelegd, gezien hieromtrent tot op heden nog betwisting blijft bestaan. Dientengevolge is de rechtbank van oordeel dat zij toepassing kan maken van de nieuwe verjaringstermijn van vijf jaar.

Naar het oordeel van de Rijksdienst is het door de rechtbank aangehaalde cassatiearrest terzake niet dienend. Bovendien gaat de gevolgde redenering in tegen de onderrichtingen die met de MO 579 van 5 maart 2003 dienaangaande werden verstrekt. In het voorliggende geval moet ons inziens de driejarige verjaringstermijn worden toegepast. Gelet op het feit dat de aanvraag dateert van 15 december 1998 kan het recht op verhoogde kinderbijslag slechts worden onderzocht van 1 oktober 1995 (en niet vanaf 17 oktober 1994). De deskundigenopdracht dient in functie daarvan in tijd beperkt te worden.

Gelet op de voornoemde argumenten heeft de Rijksdienst aan K.19 geadviseerd om tegen het voorliggende tussenvonnissen hoger beroep aan te tekenen.

5.6 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 28 juni 2004, P.D. v. K.99, *onuitg.*, A.R. nr. 5121/03 en 69019/04 (Artikel 22, § 2 HSV – Afzien van de terugvordering in behartigenswaardige gevallen)

Eiseres beoogt de vernietiging van de administratieve beslissing d.d. 25 maart 2002 van K.99, verweerder in het geding, waarbij werd beslist over te gaan tot de terugvordering van ten onrechte uitbetaalde kinderbijslag en de vernietiging van de administratieve beslissing van K.99 d.d. 18 december 2003, waarbij werd beslist om af te zien van het nog terug te vorderen saldo vanaf 27 november 2002.

Ten gronde wordt door eiseres niet betwist dat zij te veel kinderbijslag heeft ontvangen. Zij meent evenwel dat de onverschuldigd uitbetaalde kinderbijslag niet kan worden teruggevorderd en roept in dat het in casu een behartigenswaardig geval betreft en dat zij te goeder trouw is. Daarom dient zij op 27 november 2002 een aanvraag in tot verzaking aan de terugvordering.

K.99 heeft op 18 december 2003 beslist af te zien van het nog terug te vorderen saldo vanaf het ogenblik van de aanvraag, zijnde 27 november 2002.

Eiseres meent evenwel dat zij zich ook vóór de aanvraag van 27 november 2002 in een behartigenswaardige toestand bevond, zodat ten onrechte reeds werd overgegaan tot inhoudingen van gezinsbijslag en vordert dan ook de terugbetaling van de ingehouden kinderbijslag.

Volgens de rechtbank kan K.99 in toepassing van artikel 22, § 2 HSV inderdaad afzien van de terugvordering in behartigenswaardige gevallen en mits de schuldenaar te goeder trouw is.

In de onderhavige zaak heeft verweester afgezien van de terugvordering vanaf de datum van het verzoek hiertoe. De rechter oordeelt dat K.99 hiermee haar bevoegdheid terzake heeft uitgeput op een correcte wijze: K.99 heeft verzaakt aan een terugvordering voor de toekomst en kan inderdaad niet verzaken aan een terugvordering die reeds is geschied overeenkomstig de terzake geldende wettelijke bepalingen vóór een verzoek tot verzaking aan haar gericht.

Gelet hierop meent de rechtbank dat zij K.99 dan ook niet kan veroordelen tot (terug)betaling van ingehouden bijslag waarvan vaststaat dat ze onverschuldigd was.

- 5.7 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Bergen, sectie Bergen, van 7 september 2004, P.G. v. K.32, *onuitg.*, A.R. nr. 7.377/02/M (Betaling van de kinderbijslag aan het rechtgevend kind zelf – Voorwaarden – Hoofdverblijfplaats verschillend van de moeder of de persoon die het kind vroeger opvoedde – Begrippen)

Artikel 69, §2, b, KBW

Artikel 69, §2, b, KBW stelt: “De kinderbijslag wordt aan het rechtgevend kind zelf uitbetaald als het ontvoegd is *of de leeftijd van 16 jaar bereikt heeft en niet bij de in § 1 bedoelde persoon woont*. Aan deze laatste voorwaarde is voldaan door *afzonderlijke hoofdverblijfplaatsen* als bedoeld in artikel 3, 1ste lid, 5° van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen.”

Het kind, geboren op 1 juli 1984, verliet de woonplaats van haar moeder in december 2001 en vroeg op 4 maart 2002 haar verandering van verblijfplaats aan. Op 4 april 2002 werd haar aanwezigheid op het nieuwe adres vastgesteld door de politiediensten. Haar inschrijving door de bevolkingsdienst van de nieuwe gemeente gebeurde echter pas op 2 juli 2002 bij haar meerderjarigheid.

Het kind vraagt kinderbijslag aan vanaf 1 mei 2002, hoewel haar verandering van verblijfplaats maar werd ingeschreven door de gemeente in juli 2002, bij haar meerderjarigheid.

De rechtbank baseert zich op de voorbereidende werken van de wet van 4 april 1991 tot regeling van het gebruik van de informatiegegevens van het Rijksregister van de natuurlijke personen door ministeriële diensten en door de instellingen van sociale zekerheid die onder het Ministerie van Sociale Voorzorg ressorteren: het efficiënt gebruik van de mogelijkheden geboden door het systematisch en verplicht beroep doen op gegevens van het rijksregister en door subsidiair beroep op andere bronnen, mag in geen geval een beletsel vormen voor het uitoefenen van de betrokkene van de mogelijkheid om het bewijs te leveren van het tegendeel van de bewijskracht van de gegevens verkregen bij het rijksregister en vervat in het dossier, en dit om de sociaal verzekerden niet op te sluiten in een onterecht strak systeem waarin ze volledig weerloos voor de administratie zouden zijn.

De rechtbank oordeelde dat het meisje voldoende had vastgesteld dat ze een verblijfplaats afzonderlijk van die van haar moeder had, zodat geen rekening mag worden gehouden met de fouten bij haar inschrijving in het bevolkingsregister.

Verder is nergens aangetoond dat de moeder het kind tijdens de betwiste periode “effectief heeft opgevoed”.

De rechtbank beslist dus dat het kind bijslagtrekkende moet zijn vanaf 1 mei 2002.

- 5.8 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Bergen van 9 september 2004, K.70 v. L.A. en B.N., *onuitg.*, A.R. nr. 6.967bis/03/LL (Onverschuldigde kinderbijslag – Veroordeling *in solidum* van de echtelieden)

Het kinderbijslagfonds was van plan de echtelieden (ouders van het kind) solidair te veroordelen tot het terugbetalen van onverschuldigde kinderbijslag, verhoogd met moratoire en gerechtelijke intresten.

De rechtbank brengt in herinnering dat schulden waarvan niet is bewezen dat ze eigen zijn aan een van de echtelieden krachtens de wet gemeenschappelijk zijn voor deze echtelieden. Dit is het geval met de schuld teruggeëist door het fonds. De kinderbijslag is de compensatie voor de verplichting van vaders en moeders om hun kinderen groot te brengen krachtens artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek.

Bij gebrek aan wettelijke of conventionele solidariteit is de terugbetaling verschuldigd door de echtelieden, daartoe verplicht *in solidum*. Deze onvolkomen solidariteit heeft enkel een weerslag op de berekening van de intresten. De ingebrekestelling leidt enkel tot moratoire intresten voor de persoon aan wie deze ingebrekestelling (de betekening van het debet) is gericht (de moeder). Enkel voor de persoon aan wie geen enkele ingebrekestelling is gericht (de vader) lopen er gerechtelijke intresten (vanaf de datum van het verzoekschrift voor het gerecht).

- 5.9 **Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Bergen van 22 september 2004, K.39 v. P. M.-J., onuitg., A.R.. nr. 98.679/9** (Onverschuldigde kinderbijslag – Toepassing van artikel 17 van het Handvest van de sociaal verzekerde – Fout van het fonds – Beslissingen tot terugvordering na de inwerkingtreding van het Handvest – Geen terugvordering van het onverschuldigde bedrag)

Het onverschuldigde bedrag betreft de periode van 1 september 1995 tot 31 augustus 1996.

De rechtbank meent dat is vastgesteld dat het kinderbijslagfonds kinderbijslag betaalde hoewel het wist dat de drempel bepaald voor het verkrijgen van deze bijslag was overschreden.

Het Handvest, aangenomen op 11 april 1995, trad in werking op 1 januari 1997. Vanaf 11 april 1995 moest het fonds van het bestaan ervan op de hoogte zijn, en dus moest ze het vanaf 1 januari 1997 toepassen.

Indien een beslissing een gerechtelijke of materiële fout bevat, moet een nieuwe beslissing worden genomen door de instelling van sociale zekerheid.

De nieuwe beslissing heeft uitwerking, in geval van fout te wijten aan de instelling van sociale zekerheid, de eerste dag van de maand volgend op de betekening, indien het recht op de uitkering lager is dan wat aanvankelijk was toegekend.

De beslissingen van het fonds van 28 maart 1997, 12 november 1997 en 10 maart 1998 voldoen niet aan het voorschrift van artikel 17 van het Handvest van de sociaal verzekerde, gezien de terugwerkende kracht die eraan is verleend in strijd met het Handvest.

Het fonds mag dus het onverschuldigde bedrag niet terugvorderen.

- 5.10 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Brussel van 22 november 2004, A.-M. W.-Q. v. K.19, *onuitg.*, A.R. nr. 50962/03 en 62211/03 (Domiciliewijziging van het kind – Uitbetaling aan het kind zelf – Artikel 11 Handvest van de Sociaal Verzekerde)

Artikel 69, § 2, b) KBW

In de onderhavige zaak is eiseres sedert 1 juli 2002 bijslagtrekkende voor haar drie kinderen. Sedert 11 september 2002 woont één van de kinderen niet langer bij zijn ouders. Per brief van 30 oktober 2002 liet K.19 aan eiseres en het betreffende kind weten dat ze vanaf oktober de kinderbijslag aan het betrokken kind zelf zou betalen en aan de moeder de kinderbijslag voor de twee andere kinderen, tenzij het kind zijn akkoord geeft om voortaan zijn kinderbijslag te laten uitbetalen aan zijn moeder. Per brief van 5 november 2002 gaf het betrokken kind hiertoe zijn akkoord en sedert december 2002 ontvangt eiseres de kinderbijslag weer voor haar drie kinderen.

Eiseres betwist deze handelwijze en stelt een verzoekschrift in om het verschil in rang op te eisen voor de maanden oktober en november 2002 en de achterstallige kinderbijslag in rang 2 voor het betrokken kind voor de betreffende periode.

Volgens de rechtbank blijkt uit de wettelijke bepalingen (artikel 69, § 2, b) KBW) dat de kinderbijslag in de onderhavige zaak vanaf 1 oktober 2002 in principe aan het kind zelf wordt uitbetaald, tenzij hij in zijn eigen belang een andere bijslagtrekkende aanduidt, in casu zijn moeder.

Ondanks een correcte toepassing van de wettelijke bepalingen door het fonds, oordeelt de arbeidsrechtbank dat eiseres toch recht heeft op het verschil in rang voor de maanden oktober en november 2002. Hierbij verwijst de rechter naar artikel 11 van het Handvest voor de Sociaal Verzekerde.

Het fonds is volgens de rechter ambtshalve overgegaan tot uitbetaling van de kinderbijslag aan de betrokken zoon. Zij diende overeenkomstig artikel 11 HSV uit eigen beweging alle ontbrekende inlichtingen te verzamelen om de rechten van de betrokkene te kunnen beoordelen. In dit kader moest het fonds volgens de rechtbank, alvorens het bedrag van de gezinsbijslag vast te stellen en de toepasselijke rang te bepalen, wetend dat betrokkene in zijn eigen belang zijn moeder als bijslagtrekkende kon aanwijzen, eerst vragen aan wie de bijslag moest worden uitbetaald. Zij dient er volgens de rechter over te waken dat de betrokkene de meest gunstige regeling kan genieten. De rechtbank oordeelt hierin dat er voor de maanden oktober en november 2002 ten onrechte geen rekening werd gehouden met de aanvullende inlichtingen die door de zoon werden gegeven.

Ons inziens maakt de rechter verkeerdelijk toepassing van artikel 11 HSV. Luidens voormeld artikel moet de instelling van sociale zekerheid die een verzoek moet behandelen, uit eigen beweging alle ontbrekende inlichtingen verzamelen om de rechten van de sociaal verzekerde te kunnen beoordelen.

In casu is er helemaal geen sprake van een te behandelen verzoek en zijn er in dit opzicht al evenmin ontbrekende inlichtingen. In het kader van de domiciliewijziging van het kind heeft het fonds een correcte toepassing gemaakt van de wettelijke bepalingen en heeft zij conform artikel 69, § 2, b) KBW vanaf 1 oktober 2002 de kinderbijslag voor de maanden oktober en november 2002) terecht aan de zoon uitbetaald. **Gelet hierop heeft het betrokken kinderbijslagfonds gevraagd om tegen het kwestieuze vonnis hoger beroep aangetekend.**

- 5.11 **Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 3 december 2004, K. 19 v. D.S.A., onuitg., A.R. nr. 359.237** (Het louter niet terugsturen van de formulieren P7 kan geen aanleiding zijn om terug te vorderen)

Artikel 63, § 2 KBW

Voor de periode van december 2000 tot en met oktober 2001 wordt verweerster verweten dat ze geen vragenlijst of schoolbewijs heeft teruggestuurd, waardoor er geen recht op kinderbijslag kan worden vastgesteld.

In zijn schriftelijk advies stelt het Openbaar Ministerie dat het loutere feit dat een persoon de vragenlijst niet terugstuurt niet tot gevolg kan hebben dat er hierdoor geen recht is op gezinsbijslag. Het niet terugsturen impliceert immers niet dat de kinderbijslag onverschuldigd werd betaald en dus kan teruggevorderd worden (Arbh. Gent, 8 januari 2001, Soc.Kron. 2003, 487). Het is dus het kinderbijslagfonds dat moet bewijzen dat de kinderbijslag in die periode onterecht werd uitbetaald.

In het onderhavige vonnis oordeelt de rechter dan ook dat de terugvordering van de kinderbijslag van december 2000 tot en met september 2001 ongegrond is. Weliswaar is het formulier P7 niet teruggestuurd, maar in het dossier zit voor de betreffende periode een schoolbewijs van het Ufsia.

Het is inderdaad **vaste rechtspraak** die stelt dat het niet invullen of niet terugsturen van een controleformulier niet impliceert dat de kinderbijslagen onverschuldigd betaald zijn. In dergelijk geval moet het kinderbijslagfonds met andere middelen aantonen dat de kinderbijslagen onverschuldigd werden betaald (CO 1345 van 10 juli 2003).

6. Andere

/